

na jméno a stav, na jeho stáří, pak na obsah poslední vůle a na okolnosti, na nichž platnost její závisí, jakož i na čas a místo, kdy a kde zůstavitel vůli svou projevil, se vyptati a protokol sepsaný vyhlásiti.

Žádali strana nějaká podle §. 586. obecn. zák. obč., aby svědkové, ježto byli ku zřízení ústní poslední vůle přivzati, pod přísahou byli slyšeni, tehdy má soudce bez předcházejícího právního řízení prositele a ostatní strany, ježto za příčinou práva dědického k pozůstalosti již nějakého kroku byli učinily, pak i svědky obeslati, tyto u přítomnosti stran pod přísahu vzíti, a pak v nepřítomnosti těchto každého svědka zvlášt o obecných otázkách, o zřízení poslední vůli a o okolnostech výše dotčených protokolem slyšeti. Dle potřeby může se při tom svědkovi přečísti spis, o poslední vůli již zdělaný. Též mají strany obeslané toho vůli, navrhovati buď před stáním nebo při stání, a však dříve, než slyšení svědků počne, otázky, na něž soudce, vidili se mu býti přiměřeny, při slyšení svědkův zřetel míti má.

Prísežné ztvrzení ústního posledního porízení, ježto se stalo tímto způsobem, má moc průvodní netoliko co se týče těch, kteří za to žádali, nebo jinak ku slyšení byli obesláni, nébrž i mezi všemi těmi osobami, které v pozůstalosti účastenství nějakého mají. Však se žádná straně nezabráňuje, bráti způsobem řízení právního v odpor platnost porízení toho, prokázác jsoucí tu vady nebo okolnosti odporne, ježto při slyšení svědků nebyly připomenuty.

K ot. 4. Nenít to nikterak úmysl zákona, že by se při vyjednávání pozůstalostí, v nichž mají účastenství osoby v chování svěřené, vždy muselo předse bráti naturální rozdělení dědictví. Předpisu §. 100. má se spíše tak rozuměti, že se má vždy předložiti a od soudu schváliti účet, jak velký jest díl dědický jednoho každého chovance, a poznamenání věcí, ku kterýmž účastníkům buď každému o sobě nebo v spolku s jinými za příčinou spokojení práva jejich dědického bylo ukázáno, při čemž se úřadu poručenskému zůstavuje, aby na zřeteli máje prospěch chovanců, uvážil, máli se zároveň naturální rozdělení dědictví předse vzíti.

Krauss v. r.

96.

Vynešení, vydané od ministerium záležitostí zahraničných
dne 13. března r. 1852,

pro všechny země korunní,

jinžto se vyhláňuje umluvení, mezi Rakouskem a Saso-Koburskem učiněné, strany obapolného zrušení odchodného z pozůstalosti.

(Tamtéž č. 65.)

Mezi císařskou vládou Rakouskou a vládou vojvodství Saso-Kobursko-